

Sabira Ståhlberg

Följ efter fågeln

Lecti

book studio

**Det sker underliga saker
på hotellet.
Någon knycklar till mattor
ute i korridorerna
och fäller flaskor hos frisören.**

**Och fåglarna verkar
ha blivit tokiga.
I hotellet bor det kakaduor.**

**Vad är det som pågår?
Mea måste på något sätt
lösa gåtan.**

**Boken handlar om hjärnans
funktioner.**

ISBN 978-619-192-132-4 (inbunden)
ISBN 978-619-192-129-4 (PDF)
ISBN 978-619-192-173-7 (EPUB)

Kapitel 6 Restaurangen

Axel skakade på huvudet.
– Nej, jag bara halkade. Vi ses.
Tack för att du drar ut mattan!
Mea fnyste.
Alltid fick hon städa upp efter någon.
Hon gick till hissen.
Mea åkte ner till ingången.
Hon kände, att hon var hungrig.
Nej. Fåglarna måste få mat först.

Mea gick in i restaurangen.
Restaurangen låg i en vacker trädgård
med glastak och väggar av glas.
Inne i trädgården växte all slags
stora, vackra blommor.
En hel vägg av glas var täckt av växter.
Man kom nästan in i en annan värld här.

Restaurangen var oftast full av folk.
Just nu var det tyst,
men snart skulle gästerna komma.
De vita dukarna på borden var strukna.
Glas och tallrikar stod på borden.

Det fanns också utrymmen för konferenser,
men de flesta träffades i restaurangen.
Maten var god och servicen perfekt.
Ibland rymdes inte alla in på en gång,
och då fick man vänta en stund i kaféet.

Kakaduorna förde oväsen,
men de satte sig aldrig på borden.
De hade blivit lärda att inte smutsa ner.

Ibland satte de sig på axeln
hos en person de gillade.
De kunde imitera tonfall.
Gästerna brukade hoppa till,
då kakaduorna talade som människor.
Men fåglarna tiggde aldrig mat.

Inifrån köket hördes röster.
– Frukost till rum T-329, ropade någon.
Rum H-211 vill ha räkor på smörgåsen.
Rum L-407 ska ha musslor med citron.
En grön sallad till rum P-144.

Tre kakaduor satt i en palm.
Vänta... den tredje var inte en kakadua,
utan professorns undulat.
Den hade säkert letat efter mat.
Mea försökte locka den till sig,
men undulaten brydde sig inte om henne.
Hon hade inga frön att erbjuda.

Så länge undulaten mådde bra
var allt i ordning.
Mea skulle hinna äta lunch
och sköta sina uppgifter.
Senare kunde hon föra undulaten till professorn.
Han saknade ändå inte Ramses just nu.
– Så ni skräpar, sade hon till fåglarna,
då hon kom med maten.

De satt i ett hörn och tjattrade.
Hon lade fram äpplen och päron.
För att komma åt fröna hackade de igenom
fruktens kött med sina näbbar.
Om fåglarna inte fick frukter blev de arga.
Då kunde de förstöra växterna.

Mea gick in i köket.
Det doftade gott därifrån
och det ångade ur kastrullerna.

I köket var det full rulle som vanligt.
Det skramlade väldigt mycket.
I ett hörn sjöng Rock på TV.
Det var hett vid spisarna.
Från frysen kom kall luft.

– Vad gör du här? frågade kocken.
– Jag skulle hjälpa med serveringen, sade Mea.
Längre bak i köket satt Axel.
Han kastade i sig en korv
och slukade en stor tallrik potatismos.
Det tog bara en halv minut.
Axel vinkade och försvann.

Kocken gick runt i köket
och smakade av maten med en sked.
Hon ropade till alla som arbetade i köket:

– Använd en vassare kniv.
Bränn inte vid köttet.
Rör om i såsen.
Blanda saft av citron i salladen.

Ge Mea en tallrik med soppa.
Kasta ut kakaduan härifrån!
Vad är det för fel på alla fåglar idag?
De vill inte hållas i matsalen.
Mea, kan du göra något?

Meas huvud snurrade.
Hon fångade kakaduan Gaga
och släppte ut henne i restaurangen.

Gaga protesterade
och försökte knipa Mea i armen.
Kakaduan ville vara i köket,
där det fanns frukter och nötter.

– Mea, för den här brickan
till konferensrum PTH, sade kocken.
Där sitter några politiker,
som väntar på sin filé.
Använd vagnen för servering.